

ת"פ 31467/07/14 - מדינת ישראל נגד עאוני הווארי

בית המשפט המחוזי בנצרת

29 מרץ 2015

ת"פ 31467-07-14 מדינת ישראל נ' הווארי(עציר)

ת"פ 31483-07-14

בפני כב' השופטת נחמה מוניץ	המאשימה
מדינת ישראל	נגד
עאוני הווארי	הנאשם

נוכחים:

בשם המאשימה: עו"ד רועי אלפסי

בשם הנאשם: עו"ד אלעד אלימלח

הנאשם: בעצמו [הובא באמצעות ליווי שב"ס]

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

א. מבוא:

הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הליך גישור, בעובדות כתב האישום המתוקן, על פיו יוחסו לו העבירות הבאות: חבלה חמורה בנסיבות מחמירות- לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); נשיאת נשק-לפי סעיף 144(ב)

לחוק העונשין.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, והצדדים הביאו ראיות וטענו לעניין העונש הראוי.

5129371

5129371

כתב האישום המתוקן

ב.

מן המפורט בכתב האישום המתוקן עולה כי ביום 22.7.12, סמוך לשעה 19:00, נהגה שמס הוארי (להלן: "שמס") ברכב מסוג יונדאי, שמספרו 77-990-17 (להלן: "היונדאי"), באזור נצרת, כשלצידה אחיה-הנאשם. באותו עת, ובאותו אזור, נהג מאלכ חוסיני (להלן: "מאלכ") ברכב מסוג רנו קנגו (להלן: "הקנגו"), כשלצדו ישב אחיו.

באזור התעשייה ספוריה התרחש היה עימות בין שני כלי הרכב על יושביהם, במהלכו קילל אחד מיושבי הרכב את אחות הנאשם, והנאשם שלף אקדח שנשא עימו, ללא רשות על פי דין, ירה לעבר הקנגו ופגע בחלקו האחורי.

זמן קצר לאחר מכן, סמוך לשעה 19:40, עצרה שמס את היונדאי בתחנת דלק פז שבשכונת סאפארה בנצרת. הנאשם יצא מן היונדאי על מנת לתדלק, בעוד שמס המתינה לו במושב הנהג. במהלך ביצוע תדלוק, כשפיית התדלוק ביונדאי, נעצר הקנגו בתחנת הדלק, סמוך ליונדאי, כשבתוכו ישבו באותה עת מאלכ במושב הנהג, ולצדו בן דודו, מועאד חוסיני (להלן: "מועאד").

כשראה הנאשם את הקנגו, מיהר ליונדאי, לקח משם את האקדח והתקרב במהירות לקנגו כשבדו האקדח השלוף. מאלכ נמלט והתחבא מאחורי משאית שחנתה בסמוך. הנאשם ניגש למושב שליד הנהג בו ישב מועאד, ירה לעברו ופגע ברגלו.

לאחר הירי, הנאשם שבל אל היונדאי, כדי לקחת משם חפץ. באותה עת, יצא מועאד מהקנגו וניגש לתא המטען על מנת להוציא משם חפץ, שבאמצעותו יוכל להגן על עצמו. הנאשם רדף אחרי מועאד וירה לעברו, לכיוון הרגליים. מועאד נמלט לכיוון המושב האחורי של הקנגו, אך הנאשם לא הרפה והמשיך לרודף אחריו. הנאשם ירה לכיוון מועאד מספר כדורים. לאחר מכן, נכנס הנאשם ליונדאי, ושם נסעה מהמקום לביתם.

הנאשם ברח מהבית, על מנת שהמטרה לא תוכל לאתר אותו, ונתפס ביום 10.7.14 על ידי המשטרה בעפולה, במהלך ביקורת שגרתית.

כתוצאה מהירי שביצע הנאשם, נגרמו למועאד הפציעות הבאות: פצע כניסה ויציאה מעל שליש מרוחק לשני הקרסולים, פצע כניסה מעל אספקט פנימי למסרק 1 כף רגל ימין ופצע יציאה מעל אספקט לטרלי לבוהן 1.

תסקיר שירות המבחן ביחס לנאשם:

ג.

1. מן התסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 19.3.15 עולה כי הנאשם, בן 23, נשוי ואב לתינוק בן

עמוד 2

שנה, תושב נצרת. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, ועבד בשנתיים האחרונות בסופר מרקט שהיה בבעלותו, בשכונת מגוריו. לנאשם ארבע אחיות.

2. הנאשם תיאר מציאות משפחתית קשה ומורכבת. בהיותו בן 9, נרצח אביו על ידי גורמים עברייניים, במסגרת סכסוך בין משפחות. מאז ילדותו ועד למעצרו, סבל לדבריו, מאיומים מצד אנשים שהיו מעורבים ברצח אביו. אביו נתפס בעיניו כדמות חזקה וכך גם בעיני אמו. מותו גרם לפגיעה בחוסן המשפחתי וכן להידרדרות במצב הרגשי שלו ושל אמו.

3. בהתייחסותו לאיכות מערכת היחסים שלו עם בני משפחת מוצאו, תיאר הנאשם קשר רגשי קרוב במיוחד עם אחותו הבכורה, עימה היה במקום ביצוע העבירה. אמו, מורה לאומנות במשרה חלקית. הנאשם תיאר את נטייתו לגונן עליו לאורך השנים, בשל חששותיה כי ייפגע על ידי גורמים עברייניים, וכן ניסיונותיה להגבילו בתנועה חופשית בעירו. עוד הוסיף, כי בשל בעיות רגשיות מהן סבל בילדותו ובנערותו, לרבות חרדות ומצב רוח ירוד, מימנה עבורו אמו, טיפול רגשי על ידי פסיכיאטר משך מספר שנים. הנאשם תיאר את הטיפול כלא יעיל.

4. לחובת הנאשם הרשעה אחת מיום 2.6.11 בגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ושימוש פחזני באש או בחומר דליק. הנאשם נידון למאסר על תנאי והוטל עליו קנס כספי.

5. בהתייחסותו לעבירה הנוכחית, תיאר הנאשם תחושת פחד אקוטי שליוותה אותו, בעקבות מסרים שקיבל מגורמים עברייניים, לפגיעה פוטנציאלית בו. לדבריו, בעקבות זאת, הצטייד בנשק שהשיג, ללא רישיון, בו עשה שימוש במהלך ביצוע העבירה.

6. הנאשם אישר בפני קצינת המבחן, כי ביודעין נמנע להסגיר עצמו לרשויות האכיפה, בשל חשש מה"מחיר" האישי והמשפחתי שהוא עשוי לשלם, בעקבות הפגיעה בקורבן. מסר כי בתקופה זו השתמש בסמים מסוג גראס על בסיס יומיומי, כאמצעי הרגעי למצב הלחץ בו היה נתון. הפסיק את הסמים בכוחות עצמו, כחצי שנה עובר למעצרו.

7. שירות המבחן התרשם, כי התנהלותו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו, משקפת התחברות לדפוסים עברייניים ותפיסות מושרשות, אותם ינק בתהליך סוציאליזציה, מבית הוריו ומסביבתו המשפחתית והחברתית. כל אלה השליכו על בחירותיו ואופן התמודדותו עם מצב האיום והלחץ, בו היה שרוי.

8. עוד התרשם שירות המבחן, כי לצד נטילת אחריות ראשונית להתנהלותו האלימה ולצד תחושת הצער שביטא על תוצאות האירוע, הנאשם אינו מבין לעומק את החומרה שבהתנהלותו, לרבות הפגיעה בקורבן באמצעות נשק חם.

9. להערכת שירות המבחן, נוכח נתוני אישיותו ודפוסי התנהגותו, קיים סיכון לא מבוטל להישנות התנהגות דומה בעתיד. לפיכך, סבור שירות המבחן כי קיים צורך בענישה מוחשית, אשר תחדד עבורו את הגבולות בין מותר לאסור, ותאפשר שילובו בטיפול ייעודי בנושא של שליטה בכעסים במסגרת נעולה.

10. לאור כלל האמור, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם מאסר בפועל, תוך בחינת אפשרות ריצויו בכלא שיקומי.

ד. טיעוני המאשימה:

1. המאשימה הגישה טיעוניה לעונש בכתב, לרבות גיליון הרשעות קודמות של הנאשם. במסגרת טיעוניה, הדגישה את עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, וכן את העובדות המוסכמות בין הצדדים, שהן חלק מהסדר הטיעון. להלן העובדות המוסכמות:

א. בין הנאשם לבין המתלוננים היה סכסוך שקדם למקרה.

ב. אחרי האירוע הראשון שמתואר בכתב האישום, נוסעי הקנגו נסעו למקום אחר, שם התחלף אחד הנוסעים ברכב.

ג. הנאשם חש מאוים מבחינה סובייקטיבית ולכן ניגש לרכב הקנגו וירה.

ד. כאשר מועאד ניגש לרכב, הנאשם סבר כי הוא ניגש לשם כדי להוציא כלי נשק (סעיף 9 לכתב האישום).

ה. אביו ודודו של הנאשם נרצחו במסגרת סכסוך עברייני.

2. המאשימה הדגישה את הערכים החברתיים המוגנים על ידי העבירות נשוא כתב האישום. לטענתה אלה ערכים עליונים בסולם הערכים: שלמות גוף האדם וכן שלום הציבור ובטחונו. התנהגותו של הנאשם היא התנהגות המבטאת מסוכנות ותעוזה. במעשיו, הפגין הנאשם זלזול מוחלט בערכים המפורטים. מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים היא רבה. הנאשם השתמש בנשק חם בשני מקרים שונים תוך זמן קצר ובתוך סביבה אזרחית לא מעורבת. במהלך הירי, פגע באדם אחר שאינו מעורב בסכסוך, וגרם לו לחבלות חמורות. הנאשם נמלט מהדין משך שנתיים עד אשר נתפס בביקורת שגרית של המשטרה. משכך, בהתאם לעקרון ההלימה, הוא ראוי לעונש חמור.

3. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הדגישה המאשימה כי העבירות בוצעו על ידי הנאשם במלואן, והוא האחראי הבלעדי לתוצאותיהן.

4. אשר לנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה- הנזק הצפוי משימוש בנשק חם, הוא פגיעה עמוד 4

קטלנית באדם שנורה או פגיעה קטלנית בחפים מפשע שנקלעו במקרה לזירה. הנזק שנגרם בפועל מביצוע העבירה הוא חמור. אדם שלא היה חלק מהסכסוך נפגע בצורה חמורה מהירי שבוצע לעברו.

5. אשר לסיבות שהביאו את הנאשמים לביצוע העבירות, טענה המאשימה כי הנאשם ביצע את העבירות בהן הורשע בתגובה למפגש שהיה בינו לבין מאלכ בכביש.

6. המאשימה סבורה כי אין בהוראות סעיף 40ט(א) (6)-(9) כדי להפחית מחומרת העבירות שביצע הנאשם ואין בהן לגרוע מאשמו של הנאשם. הנאשם הינו בגיר אשר יכול להבין את טיב מעשיו. לא הובאו ראיות כלשהן הצביעות על כך שבשל מגבלה כלשהי נבצר ממנו להבין את הפסול שבמעשהו או את משמעות המעשים שלו.

7. אשר למתחם העונש ההולם, הפנתה המאשימה למספר פסקי דין בהם נגזרו עונשי מאסר ממושכים. לטענתה, העונש הולם נע בין ארבע לשמונה שנות מאסר. לפיכך עתרה להטיל על הנאשם עונש מאסר של חמש שנים, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

8. אשר לנסיבות האישיות של הנאשם, הדגישה המאשימה כי לנאשם הרשעה קודמת בעבירה של הפרעה לשוט. הנאשם לא הציג נסיבות חיים קשות שיש בהן כדי להשפיע על ביצוע העבירות. בעבירות אלימות, יש ליתן משקל רב יותר לעיקרון הגמול וההרתעה. הנאשם בגיר ועל כן, פגיעת העונש בו איננה יוצאת דופן, כפי שהייתה יכולה להיות בקטין או באדם מבוגר מאוד. פגיעת העונש במשפחתו צפויה, שכן, הנאשם נשוי ואב לתינוק בן שנה. הנאשם לא הביע חרטה כלשהי על מעשיו. הנאשם אמנם שיתף פעולה בחקירה במשטרה, אך טען להגנה עצמית.

9. המאשימה ציינה כי המתחם שהוצע על ידה והעונש בתוך המתחם, לוקח בחשבון את העובדות המוסכמות בין הצדדים, קרי, כי הנאשם חש מאוים מהבחינה הסובייקטיבית, ולכן ניגש לרכב הקנגו יורה. אחרת, העונש היה צריך להיות גבוה יותר.

10. תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם הוא מאוד שלילי. התסקיר מתאר דפוסים עברייניים ותפיסות מושרשות, אותם ינק מבית הוריו. קצינת המבחן התרשמה שהנאשם לא מבין לעומק את החומרה והבעייתיות שבהתנהלותו. שירות המבחן הביע חשש כי קיים סיכון לא מבוטל להישנות התנהגות דומה בעתיד. לפיכך, מבוקש להטיל על הנאשם עונש של חמש שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

ה. טיעוני ב"כ הנאשם:

עמוד 5

1. הסנגור הגיש טיעוניו לעונש בכתב. כן הוגש הסכם סולחה שנערך בין משפחת המתלונן למשפחת הנאשם, באמצעות המגשר מר עבד אלח'אלק אברהים "אבו יאסר". עוד הוגש מכתב מאת הנאשם לבית משפט זה.
2. הסנגור בטיעוניו ביקש ליתן משקל להודאתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, וכפועל יוצא, החיסכון הניכר בזמן השיפוט.
3. הסנגור טען להעדר תכנון מוקדם. המפגש הראשון בין הצדדים אקראי לחלוטין וההתפתחות חלה עקב חילופי הדברים בין הצדדים. הנאשם נשא אקדח לאור סיכון ספציפי שחש ואינו קשור במתלונן או באחר. התנהגות המתלוננים במהלך שני האירועים, היא שהובילה את הנאשם להרגיש מושפל ובסכנה של ממש לחייו ולחיי אחותו. הפגיעה במתלונן, היא פגיעה קלה בנסיבות העניין ואין בה כדי לסכן את חייו.
4. מדובר בנאשם צעיר, אשר נולד למציאות קשה. יש להתחשב בגילו הצעיר בבחינת שיקול הדעת המוטעה שהופעל על ידו באירועים מושא כתב האישום.
5. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, טען ב"כ הנאשם כי עונש המאסר שיושת על הנאשם, יש בו כדי לפגוע באופן ממשי בנאשם ובבני משפחתו. הנאשם מנהל מערכת יחסים זוגית ונולד לו ילד. בת זוגו, הינה אזרחית גרמניה הנאלצת להתמודד עם תרבות ומדינה הזרות לה, וכן נאלצת לגדל את בנם המשותף בגפה. בתום ריצוי עונשו, יעבור הנאשם יחד עם בני משפחתו להתגורר בגרמניה, על מנת להתחיל מחדש, חיים נורמטיביים, הרחק מן הסכסוכים להם הוא חשוף כל חייו.
6. לחובת הנאשם הרשעה אחת קודמת בלבד. לנאשם פוטנציאל גבוה לשיקום. מן התסקיר עולה כי הנאשם שיתף פעולה כבר בשלב חקירתו במשטרה. שירות המבחן המליץ לשלבו במסגרת טיפולית, ומידת האפשר, בכלא שיקומי. הנאשם נטל אחריות למעשיו בעצם הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, מבלי שנשמעו ראיות.
7. אמנם לנאשם חלק בכך שחלף זמן רב מיום ביצוע העבירות ועד להרשעתו בדין. עם זאת, יש לזקוף לזכותו את העובדה שבזמן שחלף, הוא לא ביצע עבירות נוספות, וכן הקים תא משפחתי. התנהלות זו מלמדת כי המקרה המפורט בכתב האישום הינו מקרה חריג בהתנהלות הרגילה.
8. הסנגור הפנה לפסקי דין, בהם הוטלו, בעבירות דומות, מאסר שנע בין 9- 36 חודשי מאסר בפועל, שהוא המתחם הראוי, לטענתו, במקרים אלה.

דברי הנאשם:

1.

הביע צער וחרטה על מעשיו. במסגרת המכתב שמסר לבית המשפט, ציין את נסיבות חייו הקשות, כפי שפורטו גם בתסקיר שירות המבחן. ביקש להתחשב בו, במלאכת גזירת העונש. הסביר כי פרנסת משפחתו מוטלת על כתפו, והוא מבקש לשוב ולפרנס משפחתו מיד עם שחרורו ממאסר. הבטיח שלא יחזור לבצע עבירות מכל סוג שהוא.

דין:

2.

על המקרה שלפניי חל תיקון 113 לחוק (חוק העונשין (תיקון 113) התשע"ב-2012, ס"ח 2330, תשע"ב 10/1/12), אשר מתווה מדרג של עקרונות ושיקולים הצריכים לשקילת גזירת הדין.

החוק קובע, בסעיף 40ב: "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". בהתאם להוראות סעיף 40ג(א) לחוק העונשין על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירות אותן ביצע הנאשם, בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כמפורט בהוראות סעיף 40ט לחוק העונשין.

מתחם הענישה:

בעניינינו, העבירות בהן הורשע הנאשם חמורות, שכן הן פוגעות בערך קדושת שלמות גוף האדם. ברור לכל, כי עבירות בנשק וגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות כתוצאה מידי, הן עבירות חמורות. עבירות אלה טומנות בחובן פוטנציאל סיכון לחיי אדם ואף פגיעה בעובדי אורח תמימים, שכן הירי בוצע בתוך מתחם תחנת דלק.

בתי המשפט שבו והדגישו את הצורך להילחם בתופעה של יישוב סכסוכים בדרכים אלימות. נקבע כי צריך שמדיניות הענישה בעבירות כאמור, תהא מדיניות של ענישה מחמירה (ראה ע"פ 2918/13 אחמד דבס ואח' נ' מדינת ישראל (18.7.13)).

יפים לעניינינו דבריו של כב' השופט זילברטל בע"פ 6989/13 פרח נ' מדינת ישראל (25.2.14) לפיהם:

"בית משפט זה חזר לא אחת על הסכנה הרבה הטמונה בעבירות נשק 'בעיקר בשל כך שעבירות מסוג זה מקימות פוטנציאל להסלמה עבריינית ויוצרות סיכון ממשי וחמור לשלום הציבור וביטחונו'... בהתאם, מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלה היא מדיניות של ענישה מחמירה המחייבת בדרך כלל הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל גם על מי שזו הרשעתו הראשונה... בעניינינו, המעשים שבהם הורשע המערער חמורים. המערער עשה שימוש באקדח, אותו החזיק שלא כדין, בלב שכונות מגורים ולאחר שאיים על המתלונן. אמנם באירוע הירי

לא נגרם נזק אך אין בכך כדי להפחית מחומרת המעשה, שכן החומרה שבעבירות הנשק מתבטאת גם במה שעלול היה להתרחש" (שם, בפסקה 13).

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים הנעים בין 21 חודשי מאסר בפועל לארבע שנים, כמפורט להלן:

- א. בע"פ 4119/14 **אחמד הנבוזי נ' מדינת ישראל** (21.9.14) נדחה ערעור הנאשם על חומרת העונש וערעור המדינה על קולת העונש. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, נשיאת נשק, שלא כדין וירי באזור מגורים. על הנאשם הוטל עונש מאסר בפועל לתקופה של שלוש שנים. בית המשפט העליון קבע כי העונש שנגזר על הנאשם משקף איזון סביר בין כלל השיקולים הצריכים לעניין.
- ב. בת"פ 18335-02-13 **מדינת ישראל נ' עבאס** (17.2.14) הורשע הנאשם על פי הודאתו בחבלה חמורה בנסיבות מחמירות. העבירה בוצעה באמצעות נשק קר. הנאשם נידון ל-21 חודשי מאסר בפועל.
- ג. בת"פ 8314/09 **אנואר אבו מדיעם** (28.6.11) הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ועבירות בנשק. הנאשם נידון ל-42 חודשי מאסר בפועל.
- ד. בע"פ 2044/13 **בן שטרית נ' מדינת ישראל** (19.2.14), אישר בית המשפט העליון עונש של ארבע שנות מאסר שהוטל על הנאשם בגין הרשעתו בעבירות של החזקת ונשיאת נשק, חבלה בכוונה מחמירה וירי באזור מגורים. בית המשפט הדגיש כי מדובר בעונש מדוד ומאוזן המשקף את החומרה שבביצוע עבירות נשק ופתרון סכסוכים באמצעות נשק חם.

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו:

עבירת האלימות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, באמצעות ירי שביצע הנאשם, מצביעה על התנהגות פלילית חמורה ושלוחת רסן אשר חותרת תחת אושיות שלטון החוק תוך התעלמות מנורמות התנהגות ראויות שיש להקפיד עליהן (ע"פ 8704/08 **הייב נ' מ"י**, (23.4.09)).

בחינת **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** במקרה דנן מובילה למסקנה כי נגרמה פגיעה ממשית בשלמות גופו של המתלונן בפרט, ובביטחון הציבור בכלל.

במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 ט' לחוק), יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:

א. התכנון שקדם לביצוע העבירה: למקרא עובדות כתב האישום המתוקן, אנו למדים כי לא קדם כל תכנון מוקדם לביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם. האירוע הראשון התרחש, בעקבות עימות שהתפתח בין הנאשם למאלכ ואחיו, לאחר שנפגשו באקראי בצומת ספוריה. גם האירוע השני התרחש, לאחר שהנאשם ואחותו עצרו לתדלק בתחנת דלק פז בנצרת, ולפתע הגיחו למקום מאלכ ומועאד. גם במקרה זה לא קדם כל תכנון מוקדם לירי שביצע הנאשם לעברם. לפיכך, ניתן לקבוע כי קדם תכנון מוקדם לביצוע העבירות מושא כתב האישום.

ב. הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה: מביצוע העבירות, והתנהלות הנאשם במהלך האירועים, יכולה הייתה להיגרם פגיעה חמורה יותר במועד, מזו שנגרמה בפועל. נוסף על כך, ירי בתוך מתחם תחנת הדלק, יכול היה לגרום לפגיעה ופציעת עוברי אורח תמימים.

ג. הנזק שנגרם מביצוע העבירה: כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למועד חבלות חמורות. פצע כניסה ויציאה מעל שליש מרוחק לשני הקרסוליים, פצע כניסה מעל אספקט פנימי למסרק 1 כף רגל ימין ופצע יציאה מעל אספקט לטראלי לבוהן 1.

ד. הנסיבות שהובילו את הנאשם לביצוע העבירות: באירוע הראשון מאלכ קילל את אחות הנאשם, על כן ירה הנאשם לעבר רכב הקנגו בו ישב מאלכ. באירוע השני, הנאשם חש מאוים מבחינה סובייקטיבית, ולכן ניגש לרכב הקנגו וירה.

סיכום- מתחם הענישה הראוי

לאחר שסקרתי את הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה, והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אני קובעת, כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות שבכאן הוא בין 21 חודשים ל- 4 שנים.

האם יש מקום לחרוג ממתחם הענישה שנקבע

סעיף 40ד לחוק מאפשר לחרוג לקולא ממתחם הענישה, מטעמים של שיקום הנאשם. סעיף 40ה מאפשר לחרוג לחומרא ממתחם הענישה, אם קיים חשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, ואם החמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות כדי להגן על שלום הציבור.

במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא.

בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו-** הנאשם בן 23 שנים, נשוי ואב לילד כבן שנה. לחובת הנאשם הרשעה קודמת אחת בגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בגין הרשעה זו הושת עליו מאסר על תנאי וקנס כספי. העבירה בוצעה בהיותו בגיר-צעיר-כבן 20. עונש מאסר בפועל בהכרח יפגע בנאשם, וביכולתו לפרנס את משפחתו.

ב. **הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם-** כאמור, יש בעונש מאסר בפועל כדי לפגוע פגיעה ממשית במשפחתו של הנאשם. פרנסתם של בני המשפחה כולה מוטלת עליו. הנאשם הקים תא משפחתי, לאחר ביצוע העבירה. לנאשם בת זוג, אזרחית גרמניה, המתקשה להשתלב בתרבות ובמדינה. בת זוגו נאלצת לגדל את ילדם המשותף (כבן שנה) בגפה.

ג. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו** - כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן, הנאשם נטל אחריות ראשונית להתנהלותו האלימה וכן הביע חרטה וצער על תוצאות האירוע. עם זאת, הודגש כי הנאשם אינו מבין לעומק את החומרה שבהתנהלותו. לפיכך, מסקנת שירות המבחן היא כי קיים צורך בענישה מוחשית, אשר תחדד עבור הנאשם את הגבולות בין מותר לאסור. כן הומלץ על בחינת ריצוי עונשו בכלא שיקומי, ושילובו בטיפול ייעודי בנושא של שליטה בכעסים. בדבריו בפני בית המשפט, הודה הנאשם והתנצל על מעשיו.

ד. **נסיבות חיים קשות של הנאשם** - הנאשם גדל במציאות קשה ומורכבת. בהיותו בן 9, נרצח אביו על ידי גורמים עברייניים, במסגרת סכסוך בין משפחות. לאורך השנים, חש מאוים על ידי גורמים עברייניים שהיו מעורבים ברצח אביו.

ה. **קיומו או העדרו של עבר פלילי** - כמפורט לעיל, לנאשם עבר פלילי שאינו מכביד. לחובתו הרשעה קודמת אחת בגין עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. הנאשם נידון למאסר על תנאי. חרף זאת, לא חשש מביצוע העבירות מושא כתב האישום. לפיכך, בנסיבות דנן, אין מנוס מהטלת עונש מאסר ממשי על הנאשם.

נסיבות נוספות

ראיתי לזקוף לחובת הנאשם את חומרת העבירה ואת הפגיעה בגופו של המתלונן. הנאשם פעל בחופזה ובאימפולסיביות, עת בחר לפתור סכסוך בדרכי אלימות, תוך שימוש בנשק חם, מבלי לחשוב על תוצאות מעשיו. האירוע יכול היה להסתיים בתוצאות קשות יותר מכפי שנסתיים בפועל.

לקולת העונש, ראיתי לזקוף את העובדה כי מדובר באירוע ספונטני, אשר לא קדם לו תכנון מוקדם מצד הנאשם; את גילו של הנאשם בעת ביצוע העבירה (בגיר-צעיר) ונסיבותיו האישיות, לרבות נסיבות חייו הקשות; עברו הפלילי הקל; העובדה כי הנאשם הודה לאחר שכתב האישון תוקן, הביע חרטה וצער על מעשיו, וכן העובדה כי המאסר הנוכחי יהא מאסרו הראשון מאחורי סורג וברית.

עוד ראיתי להתחשב, כנסיבה לקולה, בעובדה שנערך בין הצדדים הסכם סולחה ביום 15.1.15. להסכם סולחה, שמור מעמד ממשי בשיקולי הענישה שבית המשפט שוקל בבואו לגזור את הדין (רון שפירא **הגיעה העת לסולחה**, הפרקליט מח 433, תשס"ו; ת"פ (נצרת) 1064/07 **מדינת ישראל נ' שחאדה**, תק-מח 12508 (1)2008); תפ"ח (חיפה) 5048/08 **מדינת ישראל נ' ריאן** תק-מח 5316 (2)2009).

כך למשל, ב-ע"פ 7126/04 **גדיר נ' מדינת ישראל**, תק-על 4115 (2)2005, הפחית בית המשפט העליון, בדעת רוב, מעונשם של המערערים, שנאשמו בעבירות אלימות חמורות, בשל הסכם סולחה שנערך בין בני המשפחה הניצים, מתוך מטרה לשמור על המרקם העדין והשברירי שנוצר מאז הפיוס בין הצדדים.

אף אם הסכם הסולחה, כשלעצמו, אינו בגדר שיקול מכריע במסגרת שיקולי הענישה, הרי שיש לתת לו את המשקל המתחייב בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה (דנ"פ 3261/03 **סרחאן נ' מדינת ישראל**, תק-על 2003 (2) 151 (2003)).

בנסיבות העניין שלפנינו, יש לברך על השגתו של הסכם הסולחה, אשר מטרתו להביא לסיום הסכסוך בין המשפחות בכלל, ובין הצדדים בפרט, ולאפשר קיומם של יחסים טובים ושלווים בין המשפחות. לפיכך, יש להתחשב בעריכת הסולחה בעת גזירת הדין ובקביעת העונש הראוי.

באיזון בין השיקולים השונים, לרבות שיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים, ראיתי לגזור על הנאשם מאסר בפועל ממש.

כפי שקבעתי מעלה, מתחם הענישה הראוי הוא בין 21 חודשים ל-4 שנים.

כאן המקום להדגיש כי עיון בפסיקה שצירפה המאשימה מלמד על כך שפסיקה זו עוסקת במקרים ובנסיבות שונות מאלה שבענייננו. כך למשל ת"פ 51546-06-11 **מדינת ישראל נ' זוהיר חאלד** (28.5.12) אליו הפנתה המאשימה עניינו בנאשם שהורשע בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ונשיאת נשק, לאחר שהנאשם הגיע עם אדם נוסף למקום עבודתו של המתלונן, רדף יחד עם אדם נוסף אחר המתלונן, ירה בו, והמתלונן נפל ארצה. בשלב זה הגיע למקום אדם נוסף אשר דחף את הנאשם הצידה. רק אז עזב הנאשם את המקום. במקרה זה, קדם תכנון מוקדם מצד הנאשם, לפגוע במתלונן, ולשם כך הצטייד באקדח. אין זה המקרה שלפניי, ואינני מקלה ראש בחומרת מעשיו של הנאשם. עם זאת, הנאשם בענייננו, פעל באופן ספונטני, ללא תכנון מוקדם, ומתוך תחושת פחד סובייקטיבית. כך גם ע"פ 6163/09 **מדינת ישראל נ' קיאל קשאש** (1.12.09) אליו הפנתה המאשימה שונה בנסיבותיו. בית המשפט העליון הדגיש כי חרף גילו הצעיר הספיק הנאשם להסתבך בעבירת נשק בעבר לא רחוק, נענש עונש קל יחסית, אולם מיהר לחזור לסורו (כחצי שנה לאחר שנגזר דינו בגין עבירת נשק קודמת). הנאשם קשר קשר עם אחר, לפגוע במתלונן, וכן לאחר תכנון מוקדם ובסיוע אדם אחר, ארבו השניים למתלונן והנאשם ירה בו. בנסיבות אלו, קבע בית המשפט העליון שיש מקום להחמיר בעונשו, והעמידו על 4 שנים. בנסיבות כאמור, נסיבות אלה שונות בתכלית מנסיבות המקרה שבפניי.

עוד יודגש, כי ראיתי לקבל את המלצת שירות המבחן לאפשר ריצוי עונשו של הנאשם בכלא שיקומי. לפיכך, אני קובעת כי עונש המאסר אשר יושת על הנאשם להלן, ירוצה בכלא שיקומי.

סוף דבר, לאחר שנתתי דעתי למכלול שיקולי הענישה ובראשם שיקול ההלימה, ולאחר בחינת כל השיקולים והנסיבות, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל למשך 36 חודשים, בניכוי ימי מעצרו מיום 10.7.14
- ב. 18 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שלא יעבור עבירה מן העבירות שבהן הורשע.
- ג. הנאשם ישלם למועמד פיצוי בסך 4,000 ₪, סכום זה יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.9.15.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ט' ניסן תשע"ה, 29/03/2015 במעמד הנוכחים.

נחמה מוניץ , שופטת